

PROJEKT ALFA

NA ÚTĚKU

Lenka Dostálová

FRAGMENT

Projekt Alfa – Na útěku

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Lenka Dostálová
Projekt Alfa – Na útěku – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PROJEKT ALFA

N A Ú T Ě K U

Lenka Dostálová

 FRAGMENT

Některé věci musíte zažít, abyste je pochopili

Stála jsem uprostřed parku před sochou psa a zamyšleně si ho prohlížela, zatímco mi vítr cuchal dlouhé tmavé hnědé vlasy. Přišlo mi to neuvěřitelné. Doopravdy už to byl rok, co jsem tu byla naposledy?

Nedočkavě jsem přešlápla a rozhlédla se. Nervozitu bych vám ne-
příznala, ani kdybyste to ze mě chtěli vymlátit.

Kolem prošla skupinka dětí v maskách. Pár z nich si mě nejistě prohlédlo a zůstalo civět.

„No co je?“ houkla jsem na ně a ony raději přidaly do kroku a zmizely. „To ještě nikdy neviděly mutanta jít převlečeného za civila?“ dodala jsem sama pro sebe a ušklíbla se nad tou hořkou pravdou.

Moje ponurá nálada se však vytratila v okamžiku, kdy jsem na cestě zahlédla známou postavu. Dostala jsem neodolatelnou chuť se k ní rozběhnout, ale ovládla jsem se. Rukou jsem nenápadně zajela pod bundu a nechala ji na pažbě pistole, kterou jsem si navykla nosit u sebe. Nikdy nevíte, kdy vás někdo naštve a vám se bude hodit něco, čím ho budete moc zastřelit, no ne?

Zaměřila jsem svou pozornost zpět k postavě a kradmo obhlížela okolí. Chtěla jsem si být jistá, že ji nikdo nesleduje. Byla sice ještě daleko, ale byla jsem přesvědčená, že bych svým ostržím zrakem viděla cokoli podezřelého. I přesto, že už byla tma a jediným zdrojem světla byly lampy podél cest.

Opravdu jsem měla hroznou chuť vykašlat se na opatrnost, ale jeden známý mě naučil, že se to nevyplácí, a tak jsem trpělivě čekala dál.

Postava prošla kuželem světla a já si ji mohla konečně pořádně prohlédnout. Vůbec se nezměnila. Pořád měla dlouhé světle hnědé rovné vlasy a zelenohnědé oči. A i přes všechna moje genetická vylepšení byla pořád vyšší než já.

„A-ahoj,“ vysoukala ze sebe, když došla až ke mně a napjatě se usmála.

Několik vteřin jsem se na ni jenom dívala, než jsem zapištěla jako malá holka a vrhla se jí kolem krku.

„Georgie,“ zamumlala jsem a stiskla ji ještě pevněji. Zdálo se mi to, nebo se celá napjala? Než jsem se nad tím stihla zamyslet, pohnula se. V tom samém okamžiku mě něco bodlo do krku, až jsem překvapeně zalapala po dechu. Okamžitě jsem ucítila, jak se mi začíná motat hlava a podlamují se mi kolena.

„To nic,“ zamumlala Georgia a já z jejího hlasu poznala hned několik věcí. Nejistotu, smutek, nervozitu a provinilost. Zнала jsem ji až moc dobře.

„Georg, co... co to děláš?“ zeptala jsem se a snažila se, aby se mi moc nepletl jazyk. Celkem neúspěšně.

„Musíš si sednout,“ odpověděla a přehodila si mou ruku přes ramena. Napůl mě vedla a napůl vlekla zapadlými cestičkami parku k jeho okraji. Cosi mi napovídalo, že bych ji od sebe měla odstrčit a něco udělat, ale moje ruce mě tak nějak přestaly poslouchat. Ráda bych řekla, co se stalo potom, ale někde cestou jsem ztratila vědomí.

Když jsem se probírala, třeštila mi hlava. Měla jsem v ní hustou mlhu, kterou jsem nedokázala rozehnat. Pokusila jsem se pohnout, ale nešlo to. Nejdřív jsem si myslela, že je to proto, že jsem tak otupělá, ale pak jsem si uvědomila, že mám ruce zkroucené za zády a do zápěstí mě tlačí tvrdý kov.

„Georgie?“ pokusila jsem se zavolat, ale z mých úst vyšlo jen zakrákání. Přesto se objevila vedle mě a se starostlivými vráskami na čele mi pohlédla do tváře.

Chtěla jsem něco říct, když někde za mými zády bouchly dveře a ozvaly se kroky. Georgia se zachvěla a odstoupila. Se supěním jsem

se převalila na záda a pohlédla na člověka, který se objevil. Spokojeně se usmíval a v jeho očích byl zřetelný výsměch.

„Zvedněte ji,“ přikázal Serov dalším dvěma mužům, kteří přišli s ním.

„Nesahejte na mě!“ zajčela jsem vztekle a pokusila se je od sebe kopáním odehnat. Moje pohyby ale postrádaly veškerou sílu. Bez obtíží mě vytáhli na nohy a podrželi mezi sebou. Obrátila jsem se na Georgii a všimla si, že jí Serov položil ležérně ruku kolem ramen a ona proti tomu ani nic neudělala.

„Tys mě zradila!“ zajčela jsem na ni, až mi přeskočil hlas. Uhnula před mým pohledem a nic neřekla. „Jak jsi mi to mohla udělat?! Zrádce! Ty hnusnej zrádce!“ vřískala jsem vztekle, zatímco mě Serovovi muži táhli z budovy ven. Neúspěšně jsem se jim pokusila vykrotit. Než jsem stihla cokoli dalšího podniknout, strčili mě na zadní sedadlo auta a každý si sedl z jedné strany vedle mě.

„Pokud si nechceš ještě pár hodin pospat, tak raději nic nezkoušej,“ poradil mi Serov, když si sedl za volant a mrknul na mě do zpětného zrcátka. Evidentně byl spokojený. Georgia, která se usadila vedle něho, se třásla, ale ani se na mě nepodívala. Zaskřípala jsem vztekle zuby a odvrátila se od ní.

A teď bych vám to možná měla začít vyprávět od začátku...

Nikdy bych neřekla, kolik dá člověku práce skrýt se před světem

Prošla jsem špinavou uličkou a pečlivě se rozhlédla. Podle všeho tu už nikdo nebyl celé roky. Staré sklady chátraly a jejich majitelé se vytratil. Nejspíš už nikdo ani nevěděl, komu tady co patří. A to mi vyhovovalo. Došla jsem k budově, která vypadala ještě celkem obstojně, a zkusila vzít za kliku. Zamčeno. Kupodivu.

Zamířila jsem k žebříku z boku skladiště a vyšplhala na střechu. Byl odsud výhled na město a nepoužívaný přístav. Ideální. Přešla jsem po plechové střeše a dávala si pozor, abych šlapala jen na místa, kde jsem pod povrchem tušila ocelové traverzy. Fakt jsem neměla chuť se zrovna teď propadnout a zkusit Newtonovy fyzikální zákony o gravitaci.

Došla jsem k nejbližšímu střešnímu oknu a pohlédla dovnitř. V prostorné hale bylo několik vysokých beden a pár přepravních kontejnerů, ale jinak byla prázdná. Vytáhla jsem z kapsy malou pilku na železo a chystala se přepilovat zámek. Když jsem za něj však zatáhla, zůstal mi neporušený v ruce, zatímco zbytek se rozpadl.

„No tak nic,“ zamumlala jsem a zámek zahodila. Botou jsem zničila zbytky zrezlé petlice a okno otevřela. Seskočila jsem na lávku, která vedla podél vnitřního obvodu celé budovy, a rozhlédla se. No, útulný to zrovna nebylo, ale svůj účel to plnilo. Nebyla jsem zrovna finančně zaopatřená na to, abych si mohla dovolit cokoli jiného. Moje poslední peníze padly na falešné doklady. A to jsem ještě měla slevu.

Podle nové občanky se jmenuju Nicky Robinsonová a je mi osmáct. Než ale dojde k omylu, tak vás musím upozornit, že k takové

občanské neposlušnosti jsem se neuchýlila jen proto, že jsem nespokojený teenager, který utekl z domova. Kéž by to bylo tak jednoduché.

Ne. K mé smůle je to horší. *Mnohem* horší. Ve zkratce... jsem mutant. Jeden maniak jménem Guntego si usmyslel, že hrát si s lidskými geny může být celkem zábavné. Začal s tím už jeho otec. Díky němu sám Guntego stárne skoro o polovinu pomaleji než normální člověk. Škoda že se se svými výtvary o tuhle schopnost nepodělil.

Guntego tajně sem tam unese těhotnou ženu a nalže jí, že se o ni a její dítě postará. Jo, o stravu a pohyb na čerstvém vzduchu ty děti fakt nouzi nemají. Ale má to háček. Guntego už se zapomene zmínit, že každému dítěti je ještě v děloze upraveno několik genů, které zapříčiní mutaci. Někteří se díky tomu ani nenarodí. A ti, co ano, jsou v různých věcech jiní. Třeba jako já. Ne že by někdo na první pohled poznal, že nejsem tak docela normální, ale kromě toho, že mám mnohem lepší fyzičku než ostatní, mám i jiná vylepšení.

Tyhle věci se ale projevují postupem času. To je další důvod, proč většina *exemplářů* nepřežije. Guntego se snaží jejich vývin urychlit, aby nemusel čekat na výsledek. Jediný důvod, proč jsem naživu, je ten, že jeden fajn chlap, Luke Cameron, zachránil mou mámu a čtrnáct dalších žen. Mně byly sotva dva měsíce a máma mě až do mých sedmnácti let dokázala skrývat. Tudíž jsem měla dost času se adaptovat. Přesto jsem se ale jednou uprostřed hodiny tance složila. Doslava. A když jsem se znovu probírala, snažil se mě jeden chlap, Serov, unést z nemocnice.

Utekla jsem, honil mě, chytil a odvedl na základnu, kde se mě pokusili vycvičit a ochočit. Po půl roce se mi ale podařilo utéct. A teď jsem tady.

Pomalu jsem sešla po schodech dolů a začala prozkoumávat okolí. Všechno jsem si důkladně promyslela a věděla jsem, co chci udělat. Uběhl už skoro měsíc od chvíle, kdy jsem Guntegovým mužům utekla, a bylo na čase začít něco dělat.

Netrvalo dlouho, než jsem si sklad přizpůsobila. Vyprázdnila jsem jeden z kontejnerů, kterých bylo v rohu naskládáno hned několik, a zabydlela se. Nebylo to sice nic moc, ale byla jsem zavřená i v horším. A odsud jsem mohla alespoň kdykoli odejít.

Měla jsem štěstí, že součástí mého nového úkrytu byla i koupelna. Špinavá a oprýskaná, ale po několika dnech mi i studená sprcha připadala fajn. A když jsem přišla na to, jak v celém komplexu nahodit elektřinu, měla jsem i teplou vodu a světlo. Co víc si přát?

„Ještě nejsi ani dospělá a už máš vlastní bejvák, Laylo Morgensteronová?“ zeptala jsem se sama sebe, když jsem se druhý den ráno probudila a první, co jsem uviděla, byla odlupující se barva z mého plechového pokoje. Neochotně jsem se vyhrabala ze svého pelechu, který tvořila úplně nová matrace, deka a polštář. Bývalý majitel skladu obchodoval s věcmi do ložnice. No... alespoň jsem měla slušnou postel.

Zakručení v žaludku mě upozornilo na nedostatek jídla v posledních dnech. Zamířila jsem do koupelny a pohlédla na sebe do špinavého zrcadla. Vypadala jsem hrozně. Sice jsem byla čistá, ale moje oblečení vyhlíželo, jako kdybych si ho půjčila od bezdomovce. A taky tak bylo cítit. Osoba s velkýma modrýma očima a kulatou pobledlou tváří mi sotva byla podobná. Kam až jsem to klesla? Kdyby mě teď viděla Amanda Terisco, má úhlavní nepřítelkyně na bývalé škole, asi by umřela smíchy. Což by nebylo zas tak špatný.

Měla jsem plán jak dál, ale nelíbil se mi. Tak trochu byl v rozporu s mým vlastním kodexem a hrdostí. Ale to, jak vypadám, snad není pod mou úroveň? Navíc to bude svým způsobem pro dobrou věc.

Zkusila jsem se trochu upravit, ale nakonec jsem to vzdala a došla ke dveřím skladiště, vedle kterých jsem měla zaparkovanou černou motorku. Vytlačila jsem ji ven a zamkla za sebou. Náhradní klíče byly v boudě vedle vchodu. Primitivní.

Nasadila jsem si černou helmu a vyrazila nejkratší cestou z města. První krok mého plánu zahrnoval obstarat si potřebné technologie. Vytipovala jsem si velkou prodejnu s počítačovým vybavením v jiném

městě, dost daleko, abych neupoutala pozornost ke svému úkrytu, a dost blízko, abych tam dojela během tří hodin.

Motorku jsem zaparkovala v jedné ulici a pěšky se vydala k obchodu. Bylo půl druhé a na chodníku bylo plno lidí. Prošla jsem dveřmi a rozhlédla se. Uvnitř byli tři zákazníci, jeden prodejce a jednočlenná ochranka. Předpokládala jsem však, že další muž bude vzadu.

Nadechla jsem se, abych se uklidnila, a začala se soustředit. Byl to okamžik, ale náhle se svět kolem mě rozpochoval, i když jsem spíš měla pocit, jako kdyby se vše zpomalilo. Vnímala jsem tolik věcí najednou, až mě to mátló. Samotné atomy vzduchu i prachu se vznášely kolem a já věděla, že kdybych chtěla, mohla bych s nimi udělat téměř cokoli. To byla moje specializace. Tohle jsem dokázala.

Teď jsem však nic takové nepotřebovala. Stačilo mi, že jsem vybičovala svoje smysly na maximum. Viděla jsem tak dobře, že jsem dokázala přečíst drobné písmo na malé bezpečnostní kameře kousek od sebe. Další kameru jsem zahlédla v rohu a ještě jednu v zadní části obchodu.

Moc dlouho jsem na ně však nezářala, abych na sebe neupoutala nežádoucí pozornost. Přestala jsem se soustředit a moje vnímání se vrátilo do normálu.

Pomalým krokem jsem se vydala uličkou a snažila si zapamatovat, kde co je. Nikdy jsem nebyla zrovna expert, co se počítačů týče, ale půlroční výcvik na Guntegově základně zahrnoval spoustu věcí, které se mi teď budou hodit. Znalost výpočetní techniky byla jednou z nich.

„Přejete si něco?“ ozval se mi za zády chladný hlas a já v něm zaznamenala opovržení. Zrovna jsem se dívala na jeden z notebooků a zkoumala jeho parametry.

„Nemáte tu poslední model,“ poznamenala jsem, aniž bych se na prodavače podívala.

„To je možné. Hledáte něco konkrétního?“

Konečně jsem se otočila a prohlédla si ho. Byl vysoký a hubený a měl krátké hnědé vlasy. Nijak by v davu nevyčníval. Snažil se tvářit

neutrálně, ale jeho pohled byl dost výmluvný. Chtěl, abych vypadla. Dobře odhadl, že nechci nic kupovat. Nebo spíš odhadl, že v peněžence nemám ani cent. Já vlastně nemám ani tu peněženku.

„Ani ne,“ přiznala jsem a pomalu se vydala dál mezi vystaveným zbožím. Okamžitě mi byl v patách a sledoval každý můj pohyb. „Jen se tak rozhlížím.“

„V tom případě vás budu muset požádat, abyste se šla rozhlížet někam jinam,“ řekl odvážně. Asi se snažil vypadat hrozivě.

„Vy asi neznáte pořekadlo ‚náš zákazník, náš pán‘,“ odušila jsem ledabyle.

„Zákazníkem bys byla, kdyby sis tu chtěla něco koupit,“ vyštěkl a automaticky přešel ze zdvořilého vykání do tykání.

„A kdo říká, že nechci? Budu mít brzo narozeniny, tak si vybírám dárek.“

„Tak si řekni o nové oblečení a šampón!“

V ten okamžik jsem měla chuť mu jednu vrazit. Stiskla jsem pevně zuby a nehty zaryla do dlaně, což mi připomnělo, že budu potřebovat i nůžky.

„A ty si poříd' nový mozek!“ odsekla jsem a vykráčela z prodejny. Cítila jsem na sobě jeho pohled, dokud jsem se mu neztratila v davu. Měla jsem, co jsem potřebovala. Věděla jsem, že bych měla odjet a vrátit se až za pár dní, ale na to nebyl čas.

Na lavičce v nedalekém parku jsem počkala, dokud nepadla tma. Naštěstí se teď stmívalo každým dnem stále dřív. Vrátila jsem se k obchodu a skryla se ve vchodu domu na protější straně ulice. S rukama hluboko v kapsách jsem se tvářila, jako kdybych na někoho čekala. Ve skutečnosti jsem však celou dobu sledovala osvětlenou prodejnu.

To čekání bylo na všem nejhorší. Během těch několika hodin mi zatraceně vyhládllo. Ale hlavně jsem měla čas přemýšlet. Řekněme si to na rovinu. Měla jsem v plánu ten obchod vykrást. A ať už to bylo za jakýmkoli účelem a z jakýchkoli důvodů, bylo to špatné. Jenže to vybavení by mi sotva půjčili dobrovolně. Začaly ve mně hlodat pochybnosti. Vycouvat jsem však nehodlala.

Nakonec jsem se dočkala a obchod zavřel. Sledovala jsem, jak prodavač zamyká dveře, bere peníze z kasy a jde s nimi dozadu. Potom se vrátil a pozhasínal. Nastal čas.

Rychle jsem se prosmýkla mezi lidmi na ulici a rozběhla se. Předem jsem si našla nejkratší uličku, kudy jsem se mohla dostat k zadní straně budovy. Vklouzla jsem do jejích stínů a natáhla si černé rukavice a kapuci. Potom jsem se ukryla vedle zadních dveří obchodu a čekala.

Srdce mi tlouklo jako splašené, ale Perez, člověk, který měl na základně na starosti náš výcvik, mě učil dobře. Zůstala jsem v klidu a nehybně vyčkávala.

Dvojí kroky jsem zaslechla ještě dřív, než se pohnula klika. Připravila jsem se. V okamžiku, kdy se dveře otevřely a do zadní uličky vyšel prodavač s jedním mužem z ochranky, jsem vyrazila. Prodavače jsem kopla ze strany do hlavy a ten se okamžitě bez hlesu skácel k zemi. Druhý muž zareagoval celkem rychle a sáhl po zbraní. Než ji však stihl pozvednout, vyrazila jsem mu ji z ruky, až odlétla někam do tmy, a úderem do spánku jsem ho omráčila.

„Pardon,“ zamumlala jsem a zkontrolovala, jestli jsem je nezranila vážně. Ale kromě bolehlavu a několika boulí a modřin je nic horšího snad nečekalo.

Rychle jsem překročila jejich těla a vešla otevřenými dveřmi do budovy. Potichu jsem se proplížila chodbou a nahlédla do bezpečnostní místnosti. Na kancelářské židli tam seděl druhý strážný a rozbaloval si sendvič. Zakručelo mi v břiše. Muž sebou překvapeně trhl a otočil se.

„Co to...?“ vypadlo z něj, než jsem se k němu vrhla. On se však v tu chvíli pokusil postavit, takže jsme se srazili někde na půli cesty. Oba dva jsme zavravorali a přepadli přes židli, která se s námi převrátila.

Rychle jsem se odkulila stranou a přichystala se k dalšímu útoku. Muž se chtěl zvednout taky, ale na mě byl příliš pomalý. Vyrhla jsem mu z pouzdra jeho zbraň a odjistila ji.

„Zůstaň ležet!“ přikázala jsem mu tvrdě. Ohromeně na mě zíral a ani se nepohnul. Rychle jsem se rozhlédla a zauvažovala. Věděla jsem, že bych ho měla omráčit, ale nechtělo se mi, když to nebylo nutné.

„Tak jo. Vstaň,“ přikázala jsem a on poslechl.

„Tohle ti nevyjde,“ řekl pevně. „Za chvíli tu bude policie.“

„Jasně,“ ušklíbla jsem se a sebrala mu z opasku pouta. „Dej ruce za záda a otoč se.“

Udělal, co jsem chtěla, a já se k němu přiblížila. V tom okamžiku se prudce otočil a pěstí mě udeřil do hlavy, až jsem překvapeně vykřikla a odlétla dozadu. Přistála jsem na zádech a druhou ránu schytala o zem. Měla jsem pocit, že se mi v hlavě rozduněl zvon.

Strážný se ke mně vrhl a pokusil se mi vyrvat zbraň. Nechtěla jsem ho omylem zastřelit, a tak jsem ji raději pustila. Ve stejný okamžik jsem skrčila nohy a odkopla ho takovou silou, až zády narazil do plechové skříně.

Vyskočila jsem na nohy, chytla ho za ruku, kterou se snažil proti mně pozvednout znovu získanou zbraň, a udeřila mu s ní o stěnu. Pistole zazvonila o zem a já se po muži rozehnala pěstí. Nehybně se svezl k zemi a hlava mu padla na prsa.

„Au,“ zamumlala jsem otráveně a promnula si zápěstí. Je fajn umět někoho knokautovat, když to potřebujete, ale váš soupeř většinou není jediný, koho to bolí.

Takové myšlenky jsem teď ale hodila za hlavu a v rychlosti začala vypínat veškeré bezpečnostní kamery a mazat jejich záznamy za celý den. Potom jsem se vrátila do chodby a zamířila do obchodu. Bezpečnostní zařízení bylo na stěně hned vedle dveří, ale bez přístupového hesla jsem neměla možnost ho vypnout. Taky jsem ho mohla zkusit zničit, ale to by nejspíš spustilo poplach.

Nakonec jsem zvolila nejpomalejší, ale nejjistější cestu. Vyloučila jsem z kapsy multifunkční nůž, našla šroubovák a pustila se do práce. Během pár minut se mi podařilo sundat kryt a odhalit změt drátků. Chvíli jsem se jimi prohrabovala, a pak jsem jeden z nich vytrhla. Přístroj dlouze pípl a zhasl.

„Snadný,“ zašeptala jsem a zamířila k předem vytipovanému zboží. Ze zad jsem sundala velký batoh a začala do něj skládat všechno potřebné. A nebylo toho málo. Spoustu věcí jsem si nakonec nastrkala do kapes a zamířila zpátky.

Rychle jsem ještě nakoukla do místnosti pro ochranku, abych zkontrolovala, že je všechno v pořádku, a zarazila se. V rohu jsem spatřila malý robustní sejf s klasickým knoflíkem na otáčení. Žádný elektronický zámek? To byla vysloveně pozvánka.

Složila jsem svůj nákup omráčenému strážnému k nohám a klekla si vedle trezoru. Zavřela jsem oči a přiložila k němu ucho. Okamžik soustředění a moje smysly opět fungovaly na maximum.

Začala jsem opatrně otáčet zámkem a naslouchala. Při každém silnějším cvaknutí jsem zastavila a potom začala otáčet na druhou stranu. Za pár vteřin se silná dvířka otevřela a já nahlédla dovnitř.

„No do háje,“ ujelo mi.

Naposledy jsem zaváhala a moje svědomí žadonilo na kolenou, abych už zmizela. Já ho však zadupala do země a natáhla se po igelitové tašce, kterou jsem měla v batohu. Naházela jsem do ní veškeré peníze a spěšně vyrazila ke dveřím.

Na prahu jsem se však zarazila a ohlédla se. Ještě jednou jsem se rychlým krokem vrátila, vzala do ruky tužku a na kus papíru doprostřed načmárala řecké písmeno alfa a číslo patnáct. Pak jsem se zmocnila osiřelého sendviče a zakousla se do něj, načež už jsem se rozhodla doopravdy vypadnout.

Překročila jsem těla v zadní uličce a zamířila pryč. Jen o sekundu později se za mnou ozval šramot. Bleskově jsem se otočila, upustila tašku a připravila se. Uličkou zazněl výstřel a já sebou trhla, když mi kulka škrtila o rameno. Vykřikla jsem a zapotácěla se, ale zůstala jsem stát. Moje večere mi vypadla z ruky. Muž z ochranky se vydrápal na nohy a zbraní mi pořád mířil na hrud. Ani jsem se nepohnula. Všechno kolem mě však ano. Atomy vzduchu i prachu začaly vířit, jako kdybych se ocitla uprostřed tornáda, a čekaly jen na můj další rozkaz.

„Ruce za hlavu!“ přikázal strážný a blížil se ke mně.

„Jak je libo,“ odvětila jsem a ušklíbla se. Pomalu jsem zvedla ruce... a pak jsem jimi prudce švihla dopředu.

Vzduch se ode mě odpoutal a jako jednoditá masa narazil do muže, který překvapeně vykřikl, vznesl se do vzduchu a v kotrmelcích přistál na zemi o několik metrů dál. Už se nepohnul.

Rychle jsem se k němu rozběhla a převrátila ho na záda. K mé úlevě dýchal a vypadal v pořádku. Nebo jsem v to alespoň doufala. Sebrala jsem ze země jeho zbraň a nevědomky mě napadlo, že jsem ji měla vzít už předtím.

Někde v dálce jsem zaslechla sirény policejních aut a trhla sebou. Bleskově jsem se vrátila pro tašku s penězi a rozběhla se pryč. Proklíčovala jsem úzkými uličkami ke své motorce a obtěžkaná zavadly jsem nasedla, nastartovala a vyrazila pryč z města.

Musela jsem přiznat, že zločinecká dráha pro mě asi nebude to pravé. Jako zloděj bych stála za houby. Svědomí mě nahlodávalo jako kyselina a já se nedokázala zbavit pocitu viny. Mohla jsem jen doufat, že jsem nikomu skutečně neublížila. Jedna věc je praštit nepřítel, druhá nevinného člověka. To musíte uznat sami. Kdybych nevěděla, že po mně Serov skočí, sotva se objevím na nějaké policejní stanici, šla bych se udat. Naštěstí můj pud sebezáchovy byl silnější než výčitky.

Do svého nového úkrytu jsem se dostala pozdě v noci. Unaveně jsem zaparkovala hned za dveřmi a zamkla. Potom jsem se i s nákladem odplazila do svého kontejneru a svalila se na provizorní postel. Chtělo se mi okamžitě usnout, ale nepříjemné bolestivé škubání v rameni mi to nedovolilo. S klením a nadávkami jsem si sundala miki- nu a vyhrnula roztržený rukáv.

„To není dobrý,“ utrousila jsem, aby řeč nestála, a dotkla se zarudlého okolí rány. Sykla jsem bolestí. Byl to jenom škrábanec, ale bolelo to snad hůř, než kdyby mě postřelili pořádně.

S povzdechem jsem se vydrápala znovu na nohy a zamířila do boudy vedle vchodu do skladiště. Jak jsem správně předpokládala,

byla v ní skromně vybavená lékárnička. Chvilí jsem se prohrabovala jejím obsahem, než jsem odtamtud vylovila obvaz a dezinfekci. Podívala jsem se na datum spotřeby. Byla dva roky prošlá. Chvilí jsem nad tím uvažovala, ale nakonec jsem ji vrátila zpátky. Nepotřebovala jsem si ještě přivodit otravu.

Neochotně jsem dotápala do koupelny a rozsvítila. To málo světla, co se tam vkrádalo oknem, by mi sice za normálních okolností stačilo, ale na něco takového jsem chtěla vidět pořádně.

Pustila jsem vlažnou vodu a pomalu strčila zraněnou paži pod kohoutek. Skřípala jsem zuby, ale donutila jsem se ránu pořádně vymýt. Díky tomu se mi opět otevřela a začala z ní znovu téct krev. *Jako kdybych zrovna té měla na rozdávání*, napadlo mě pochmurně a roztrhla jsem obal sterilního obvazu.

Pokud jste si někdy zkoušeli sami obvázat ruku, tak asi víte, jak jsem s tím kusem látky zápasila, než se mi to podařilo tak, aby mi obvaz nesjížděl, nebo aby mi nemodraly prsty. Ještě že měl Perez tolik soudnosti, že nás naučili i něco málo z první pomoci.

Vrátila jsem se do svého útulného pokojíčku a znovu se poddala gravitaci, která mě stáhla do postele. S myšlenkou na to, že si při nejbližší příležitosti musím koupit alespoň lampičku, jsem usnula.

Když někoho potřebuješ najít, nech ho, ať najde on tebe

Když jsem se konečně probudila, muselo být hodně pozdě. Zadívala jsem se na mobil, který jsem si koupila těsně po svém útěku z Guntegovy základny, a zjistila, že jsou skoro dvě hodiny. Zaklela jsem a převalila se na druhý bok. Spala bych klidně ještě týden. Jenže k mé smůle na to nebyl čas. Musela jsem se připravit.

Aby bylo jasno. Na zlodějnu jsem se nedala jen tak z rozmaru. Kdybych potřebovala peníze jenom na to, abych se uživila a našla si bydlení, mohla bych si sehnat práci. Jenže o to nešlo. Já musela najít další takové, jako jsem já. Další z řady alfa, kteří se Guntegovci dostali ze spárů a teď se někde skrývali. Původně nás bylo patnáct, ale pokud vím, zbývalo nás momentálně pouze devět. Ostatní už byli mrtví.

Problém byl v tom, jak je najít. Po dlouhém zvažování mi došlo, že odborník na pátrání po geneticky upravených jedincích je Serov. Ten by mi však dobrovolně nikdy nepomohl, takže jsem ho potřebovala sledovat. Někoho by mohlo napadnout, že bude těžké ho najít. Naštěstí stačilo, aby našel on mě. Proto jsem včera na místě činu nechala ten vzkaz. Alfa patnáct. To bylo moje označení na základně. Byla jsem si jistá, že se tahle malá zpráva k němu dostane. Teď jsem musela jen počkat a připravit se.

Proto moje další cesta vedla do města. Bylo toho hodně, co jsem potřebovala zařídit. Jen abych sehnala to nejnnutnější, musela jsem se třikrát vracet s plnou náručí tašek. Konečně, přece jsem si zařizovala nový byt, no ne?

Kvůli celodenním nákupům jsem byla večer opět naprosto hoto-
vá. Měla jsem pocit, jako kdybych byla zpátky na základně a Perez
mě nutil stále dokola zdolávat jeho šílenou překážkovou dráhu. Ale
jeden rozdíl v tom byl. Po tomhle jsem si mohla dát dlouhou sprchu,
obléknout se do pohodlného nového oblečení a zahrabat se do poste-
le. Poprvé po hodně dlouhé době jsem se cítila v bezpečí.

Hned druhý den jsem si nařídila budík na sedmou a po rychlé
snídani jsem se pustila do práce. Pokud jsem si tu skutečně chtěla
zařídit základnu, musela jsem sklad podle toho upravit.

Nebrala jsem to na lehkou váhu. Na každé okno přišlo poplašné
zařízení, ke každému vchodu alarm a kamery na strategická místa
kolem. Celé svoje technologické zázemí jsem umístila do rohu, kde
byla vyvýšená plošina se zábradlím. Byla jsem spokojená. Od tohoto
okamžiku bych věděla o každé myši, která by se bez mého svolení
chtěla přiblížit.

„Obranu bychom měli,“ poznamenala jsem, když jsem odložila
šroubovák. „Teď útok.“

Ale k tomu jsem si musela udělat ještě jeden výlet.

Nebudu vám lhát. Ani tentokrát jsem neměla v plánu postupovat
podle zákona. Třebaže moje nové doklady říkaly, že mi je osmnáct,
některé požadavky jsem stále nesplňovala.

Skoro dvě hodiny mi trvalo, než jsem dojela k nejnuznějšímu
a nejzapadlejšímu krámku se zbraněmi. Zaparkovala jsem motorku
u krajnice, na hlavu si dala kšiltovku a na oči černé sluneční brýle.
Když jsem svůj vzhled zkontrolovala ve špinavém okně, musela jsem
uznat, že vypadám drsně.

Černé kalhoty mi zvýrazňovaly nohy a tmavé tílko taky nenechá-
valo moc prostoru pro fantazii. Kožená bunda, kterou jsem sehnala
v sekáči, to všechno jenom podtrhovala. Díky tomu oblečení jsem
teď zapadala přesně do těch kruhů, v nichž jsem se pohybovala.

S jistotou jsem vstoupila do krámu a rozhlédla se. Místnost byla
tmavá a nevýrazná, ale nabízené zboží bylo prvotřídní. Aniž bych
se zdržovala, došla jsem rovnou k pultu a pohlédla na umaštěného

muže, který si mě měřil podezřívavýma očima a šklebil se. Kartáček a pasta na zuby mu asi moc neříkaly.

„Tohle není hračkářství,“ zamumlal a zaštoural se prstem v zubech.

„Já taky nechci kupovat panenku pro mladší sestru,“ odvětila jsem a položila před něj na stůl dostatečně velký balík peněz.

Muž na něj okamžik zůstal zaraženě zírat a pak se mi pokusil přes brýle podívat do očí. Ani jsem se nepohnula a pohled mu opětovala.

„Zdá se, že slečna má vytríbený vkus,“ řekl napůl v otázce a natáhl se po penězích. Já je však sebrala a ukryla v kapse.

„Vím, co chci. Ale nic z toho, co tu je, se mi nelíbí. Možná kdybyste měl něco jiného...“

Muž přikývl a mávl rukou ke dveřím za svými zády. Obešla jsem pult a následovala ho do dlouhé chodby. Uprostřed ní se zastavil, odhrnul koberec a otevřel skryté dveře do sklepa. Šla jsem za ním po rozvrzaném schodišti a moje smysly byly napnuté k prasknutí. Na povrchu jsem však byla ledově klidná.

„Věřím, že tady si vyberete,“ řekl a ustoupil mi z cesty. Obešla jsem ho a začala se rozhlížet po vystaveném zboží. Po chvíli jsem se natáhla po jedné pistoli a vyzkoušela ji. Potřebovala jsem neregistrovanou zbraň. Tu, co jsem sebrala chlápčovi z ochranky, jsem musela zahodit.

Vrátila jsem zbraň zpátky do bedny a vyzkoušela jinou. Naštěstí jsem nebyla moc vybíravá. Musela jsem se naučit střílet se vším, co mi dali do ruky. Jednu jsem si vybrala a pečlivě ji zkontrolovala.

„A náboje?“

Muž se ke mně otočil zády a podal mi několik krabiček. Zběžně jsem do nich nahlédla.

„Fajn. Tohle by mohlo stačit,“ řekla jsem a chystala se zbraň skrýt pod bundou.

„Ne tak rychle,“ ozval se. Vzhlédla jsem a zjistila, že na mě míří pistolí a šklebí se. Pomalu jsem se k němu otočila čelem a dala ruce od těla.

„Dohodneme se. Dáš mi svoje prachy a pak vypadneš.“

„Ty zmetku,“ zasyčela jsem podrážděně.

„Buď ráda, že tě neudám poldům,“ odplivl si.

„Kdybys to u dělal, riskuješ tady ten svůj vedlejšák,“ ušklíbla jsem se a pohodila hlavou k nelegálním zbraním.

„Ty prachy,“ zaprskal a varovně mávl zbraní.

„Tak si pro ně pojď.“

Muž si mě pochybovačně změřil. Asi uvažoval, jestli pro něj představuji hrozbu, nebo ne. Potom se přiblížil a sáhl mi do kapsy u bundy, kam jsem předtím schovala bankovky.

„Děcka, co si hrajou na drsňáky,“ zamumlal posměšně a sklonil zbraň. V ten okamžik jsem se pohnula a hranou dlaně ho udeřila do ohryzku. Překvapeně zachrčel a odklopýtal. Pokusil se pozvednout pistolí, ale já mu ji lehce vykopla a druhým kopem jsem ho poslala mezi narovnané krabice a bedny. Už se nezvedl.

„Drsňáci, co se chovají jako děti,“ ušklíbla jsem se, posbírala jsem svoje peníze, zbraň i náboje a chystala se odejít. Potom mi však pohled padl na několik nožů. Jeden z nich jsem si vybrala a zamířila po schodech zpátky do obchodu. Teprve teď jsem byla skutečně připravená zase se se Serovem setkat. Už jsem se nemohla dočkat.

Dala jsem svým nepřátelům ještě dva dny, abych si byla jistá, že mou zprávu dostali. Potom jsem do batohu naskládala všechno, co bych mohla potřebovat, stáhla si vlasy do culíku a ten pak zapletla do několika malých copánků. Nemusela jsem si nic nalhávat. Moc dobře jsem věděla, že se jen snažím oddálit okamžik, kdy bych se mohla opět střetnout se Serovem a jeho muži. Mohlo se pokazit tolik věcí, že jsem měla sto chutí z toho vycouvat. Ale nemohla jsem. A hlavně jsem nechtěla.

Nakonec jsem se donutila opustit úkryt a nasednout na motorku. Byl čas vyrazit. Asi se neříká nadarmo, že zločinec se vrací na místo činu.

Do města jsem dorazila k večeru. Už se začínalo pomalu stmívat, když jsem zaparkovala v podzemním parkovišti a sundala si helmu.

Místo toho jsem si opět nasadila kšiltovku, ukryla batoh do malého prostoru pod sedadlem a vyrazila. Nemusíte mi říkat, že moje maskování nebylo nic moc, ale za nic na světě bych si svoje vlasy neostříhala. A obarvit jsem si je taky nechtěla. A tak zůstalo u toho, jak mě stvořila matka příroda a Guntegoví vědci.

Silou vůle jsem se donutila zaměřit myšlenky zpátky ke svému úkolu a zahrnula jsem do úzké boční uličky. Našla jsem starý žebřík vedoucí na střechu jednoho domu a vyšplhala nahoru. A to byl poslední krok v mém plánu, kterým jsem si byla jistá. Snažila jsem se přemýšlet jako Serov, ale ani náhodou jsem neměla ponětí, jak by se vlastně zachoval. Určitě přijel, aby se tu porozhlédl. Jenže byl tu ještě vůbec? Třeba dávno odjel a potom jsem to celé podnikla zbytečně.

Opatrně jsem se po mírně šikmé střeše vydala na druhou stranu a pokusila se dělat co nejméně hluku. V hlavě jsem si vybavila ulici, kde byl krám, který jsem vykradla, a přelezla jsem na další dům. Obezřetně jsem si lehla na břicho a doplazila se k okraji střechy. Vyhlédla jsem přes hranu do ulice a zašklebila se. Jak jsem mohla být vysoko? Ten dům měl pět pater, takže určitě dost vysoko na to, abych se dole rozplácla na chodníku. Ať už mám superschopnosti, nebo ne, tohle bych nepřežila ani já.

Potrásla jsem hlavou a zapátrala v ulici po čemkoli podezřelém. Jenže sama jsem nevěděla, co hledat. Potom mi ale pohled padl na menší nákladní auto, které mi bylo povědomé. Sklouzla jsem pohledem k poznávací značce a hořce se ušklíbla. Bingo. Ačkoli se toho během mého útěku ze základny stalo hodně, tohle auto mi utkvělo v paměti. Tenkrát jsem si myslela, že jsem v bezpečí a že mě komisař Molden odveze domů do Jersey a pak zatkne Guntega a zhatí všechny jeho plány. Jenže tohle jsem si myslela asi tak pět minut. Potom jsem uviděla tohle auto a moje naděje a sny splaskly jako mýdlová bublina.

Zakryla jsem si oči před zapadajícím sluncem a soustředila se. Po chvílce se moje vidění zostřílo a já si mohla prohlédnout muže za volantem. Neznala jsem ho, ale to nic neznamenalo. Zapátrala jsem očima dál v ulici a pokusila se najít něco dalšího. Kromě dvou mužů,

kteří se procházeli tam a zpátky a občas zmizeli v bočních uličkách, jsem nic podezřelého neviděla. Že by to bylo všechno? S ničím lepším se Serov nevytasil?

„Moje pozvánka asi nebyla dost jasná,“ zamumlala jsem a stáhla se od okraje. Po kolenou jsem dolezla doprostřed střechy a chystala se postavit. V tom okamžiku mě však tichý zvuk varoval a já se rychle překulila k blízké zídce mezi dvěma domy. Srdce mi začalo bít jako splašené. Čekala jsem s napjatými nervy a skoro nedýchala. Když se však zvuk znovu neozýval, začala jsem se uklidňovat. Nejspíš to byl jen nějaký pták. Připadala jsem si hloupě, že moje smysly vybičovalo k šílenství nějaké zvíře.

„Něco nového?“

V ten okamžik jsem málem vyletěla z kůže a zaječela. Málem. V poslední vteřině jsem se dokázala zarazit a sevřít rty. Nehty jsem zaryla do zídky, až z ní začala opadávat omítka, a zaposlouchala jsem se.

„Ne, pane. Ještě se neobjevila,“ ozval se mužský hlas, který jsem neznala. Jak mohl být daleko? Nedokázala jsem to odhadnout. Kdybych byla normální jako před tím, než moje buňky v těle začaly mutovat, slyšela bych toho muže tak z desetimetrové dálky. Ale teď? Tohle jsem ještě neměla vyzkoušené.

„Myslíte si, že se ukáže, pane?“ uslyšela jsem ten hlas znova, poněkud zdeformovaný vzdáleností a mými schopnostmi, když bylo dlouho ticho.

„Alfa se ráda předvádí, ale bez úmyslu by nás sem nepřivedla. Na to je až moc chytrá. Má něco v plánu.“

I kdybyste mě právě vzbudili, tak bych druhého muže po hlase poznala. Byl to ten muž, který si povídal s doktorkou, když jsem ležela v nemocnici v Jersey City. Ten samý hlas, který jsem slyšela, když jsem se krčila pod autem jako vyděšená myš. Jo, a taky hlas toho muže, který mi vyhrožoval, že zabije Georgii, když se nevzdám. Třemi slovy: byl to Serov.

Pomalu jsem se odlepila od střechy a kradmo vyhlédla přes zídku.

Kdepak seš, ty šmejde?

Po chvíli jsem našla dvě postavy napůl ukryté za větrací šachtou na střeše o tři domy dál. Blíž, než by mi bylo milé. Dost blízko na to, abych s jistotou střílela vysokého bělocha s černými vlasy přímo mezi oči.

Ruka mi automaticky sjela ke zbrani pod bundou a sevřela ji. A proč bych to vlastně neměla udělat? Tenhle chlap si nic jiného nezasloužil. Jen ať chcípne někde ve škarpě.

„Pane, podívejte. Tamta holka,“ řekl Serovovův společník. Hrklo ve mně. Viděli mě! Vytrhla jsem pistoli z pouzdra a připravila se na útok. Zvedla jsem se na kolena a zbraní namířila přes zídku přímo na Serova. Jenže on ke mně byl otočený bokem a vůbec se na mě nedíval.

Zaklela jsem a zalehla zpátky za zídku. Skutečně jsem byla tak vynervovaná, že bych střílela po všem, co se hne? To bylo ponižující.

Znovu jsem napjala svoje smysly a skoro zavřela oči. Potřebovala jsem slyšet, o čem se spolu baví.

„... s ní?“ zeptal se Serov na něco, co jsem už nepochytila.

„Myslím, že tu byla už ráno. A potom několikrát znovu. Bloudí tu pořád dokola. Nevšiml bych si jí, ale vypadá, jako kdyby se před něčím skrývala.“

Zamračila jsem se. Že bych nebyla jediný zlodějíček, co si v téhle ulici vyhlíží kořist?

Opatrně jsem se znovu přesunula k okraji střechy a vyhlédla na ulici. Jenže holek tam bylo hned několik. Potom mi však pohled padl na drobnou postavu ve vytaháných kalhotách a vybledlé červené mikině s kapucí přes hlavu, která šla po chodníku přímo pode mnou a neustále se rozhlížela na všechny strany. Vypadala, jako kdyby něco hledala, ale ani sama nevěděla co. Tak jsem si vždycky připadala já v obchodácích.

Ještě trochu jsem vybudila svoje smysly a pokusila se jí podívat do obličeje. Zastavila a prudce se rozhlédla. Potom zvedla hlavu a podívala se přímo na mě.

Musela mě vidět. Poznala jsem to z výrazu její tváře. Nejdřív byla překvapená, pak zmatená a nakonec se zatvářila... nevím... vyděšeně?

Zírala na mě docela dlouho a já si nebyla jistá, co bych měla udělat. Zamávat jí? A proč? Vždyť ji ani neznám.

Lupnutí prohýbajícího se plechu mě varovalo v poslední chvíli. Jako blesk jsem zmizela od okraje a začala se plazit podél zídky na druhou stranu střechy. Tiché kroky z vedlejší střechy se stále přibližovaly. Nemohla jsem se ani narovnat, aby mě neviděl, ať už to byl kdokoli. A já tak nějak tušila, že *kdokoli* to rozhodně není.

Dostala jsem se k opačnému okraji střechy a překulila se přes její hranu. Rukama jsem pevně sevřela okraj okapu a modlila se, aby vydržel, když se celé moje tělo zhouplo několik metrů nad zemí. Zůstala jsem nehybně viset a naslouchala.

Mezi hlukem z hlavní ulice jsem rozeznala kroky, které se zastavily vlevo ode mě. Po zádech mi začal stékat studený pot. Jestli mě viděl, mohla jsem se rovnou pustit.

Po několika nekonečně dlouhých vteřinách se však kroky začaly vzdalovat. Vydechla jsem si a začala se sápat zpátky na střechu. Udělat tenhle kousek na straně, kde byla hlavní ulice, nejspíš by se ke mně jakožto k potenciálnímu sebevrahovi sjížděla policie a záchranáři. A hlavně by na mě upozornili jeho.

Vyhlédla jsem přes zídku a uviděla Serova, jak se vrací k druhému muži. Musel zpozornět, když se na mě podívala. Ten chlap měl na nenormální chování nos. Ale to já taky. Ta holka na ulici mě viděla, což by nevadilo. Jenže ona se nahoru nepodívala náhodou. Musela mě tu nějak... vycítit.

Rychle jsem se opět přeplazila na druhou stranu a vyhlédla přes okraj. Hledala jsem dlouho, než jsem postavu v červené mikině znovu našla. Právě zabočovala za roh do další ulice. Alespoň myslím, že to byla ona. Nestihla jsem si ji už pořádně prohlédnout.

Začala jsem si nepřítomně kousat ret a v hlavě mi to šrotovalo. Nakonec jsem se rozhodla, co nejrychleji se přeplazila k žebříku a sešplhala dolů. K ulici plné lidí jsem se otočila zády, protáhla jsem se mezi zapáchajícími kontejnery a úzkou uličkou za domy se rozběhla na druhou stranu.

Dostala jsem se do další ulice, kde mě pohltil proud lidí. Obloha už potemněla a zdrojem světla se staly pouliční lampy. Snažila jsem se držet při zdi a co nejvíce v šeru, když jsem obcházela celý blok, abych se dostala tam, kam zahrnula neznámá dívka. Bylo mi jasné, že odtamtud mohla jít kamkoli a já ji už nikdy nenajdu, ale něco mě za ní táhlo.

Znovu jsem využila svých schopností a ostřížím zrakem jsem začala pátrat po lidech v ulici. Červené bylo všude spousta, ale žádná nepatřila osobě, kterou jsem hledala. Už jsem hledání skoro vzdala, když mě zamrazilo v zádech.

Automaticky jsem vklouzla do dalšího úzkého průchodu mezi domy a přidala do kroku. Zapadla jsem za první kontejner, který jsem míjela, a sevřela v ruce zbraň.

Na protější cihlové zdi se objevil stín. Čekala jsem, že se k němu přidá další, ale zůstal sám. Zadívala jsem se pozorněji. Zdál se mi dost malý na někoho ze Serovových mužů.

Zamyslela jsem se. Kdyby mě sledoval někdo z nich, neváhal by na rohu a šel by dál. A hlavně by nebyl sám. Ne, když vědí, co dokážu.

Zhluboka jsem se nadechla a zavřela oči. Ucítila jsem, jak se svět rozpohyboval, třebaže se vůbec nezměnil. To jsem pouze ucítila samotné molekuly věcí kolem sebe, které byly v pohybu.

Pohnula jsem levou rukou a opsala jí před sebou malý oblouk. Vzduch se rozechvěl a zrychlil. V uličce se vytvořil slabý vánek a já vnímala, jak se snaží dostat pryč, a přitom se prohýbal a vlnil, jak narážel na hmotné překážky. Díky tomu se mi v hlavě utvořila jasná představa, kde se v uličce co nachází.

Neznámý se pohnul mým směrem. Napnula jsem se a čekala. Cítila jsem každý jeho pohyb. V okamžiku, kdy se ocitl takřka vedle mě, jsem vyskočila ze svého úkrytu, vrazila do něj ramenem a přišpendlila ho na protější zeď. Zaskučel bolestí a sklouzl k zemi. Rychle jsem ustoupila a namířila na něj zbraň. A v tu chvíli jsem si uvědomila, že mířím na ni, ne na něho.

„Ty?!“ zeptala jsem se zmateně.

„Kdo sakra seš?“ vysoukala ze sebe a promnula si bolavý hrudník. Asi jsem ji sejmula dost tvrdě. Všimla jsem si, že má krátké zrzavé vlasy, které jí rámují oválný obličej, a zelené oči. Byla drobná a malá. Trochu jsem se začala bát, jestli jsem jí třeba neublížila.

„Ty mě sleduješ?“ zeptala jsem se podezřívavě.

„Dalo by se to tak říct,“ zamumlala a pomalu se postavila. Nervózním pohledem sklouzla k mojí pistoli a zachvěla se. „Těžko se to vysvětluje.“

„Tak to abys už začala, pokud nechceš, abych tě zastřelila,“ řekla jsem tvrdě a zamračila se. Něco mi na ní nesedělo. Jak věděla, že jsem byla na té střěše? Jak mě před chvílí našla, když já ji ani nezahlédla? Jedno vysvětlení jsem měla. Byla jako já. Geneticky upravená. Jenže to mohlo znamenat jen dvě věci – buď byla z řady alfa, nebo ji za mnou poslal Serov.

„Jak to děláš?“ zeptala se a zadívala se mi do obličeje. „Jak to, že dokážeš vidět tak daleko? Jak můžeš slyšet hovor na několik desítek metrů? A to s tím vzduchem, co jsi udělala před chvílí, co to bylo?“

Otázky z ní vylétly, jako kdyby se na to chtěla zeptat už hodně dlouho. A mě naprosto šokovaly. Prst na spoušti se mi napjal. Jak tohle sakra mohla vědět?! Musel jí to někdo říct.

„Zeptám se tě na jedinou věc a dobře si rozmysli, co odpovíš,“ zasycela jsem výhružně a pevně sevřela pistoli v ruce. „Poslal tě Serov?“

„Kdo?“

Zaváhala jsem. Nakonec jsem ruku se zbraní pomalu sklonila. Než jsem však stihla udělat cokoli dalšího, zabodlo se mi něco malého a ostrého do levého ramene a okamžik na to mnou projela ostrá řezavá bolest.

Vykřikla jsem a klesla na kolena. Třásla jsem se, jak mi každým svalem projížděly elektrické výboje. Tělo mě skoro neposlouchalo, ale nějak se mi podařilo zvednout ruku a strhnout ze sebe dlouhé tenké lanko. Výboje i bolest ustaly, ale křeče ustupovaly jen pomalu. Přesto jsem se dokázala postavit.

Někde nad mou hlavou se ozvalo další zasyčení. V ten okamžik se přede mnou mihlo cosi červeného a strhlo mě to na stranu. Hekla jsem překvapením, když jsem zády vrazila do cihlové zdi, ale vláknou paralyzérou mě minulo.

„Pojď!“ vykřikla zrzka a chytla mě za ruku. Aniž bych měla čas uvažovat nad tím, co se děje, rozběhla jsem se úzkou uličkou za ní. Letmo jsem se ohlédla a spařila dva muže, kteří se za námi řtili stejnou cestou, kterou jsme přišly i my dvě. Koutkem oka jsem zahlédla pohyb i na střeše nad námi.

Zrzka mě strhla do další uličky a prudce zastavila. Přímo před námi byla vysoká zeď.

„Do hajzlu,“ ujelo mi a vytrhla jsem se jí ze sevření. Abych pravdu řekla, začínala mi pomalu drtit prsty. Třásla se a v obličejí byla bledá.

„Tak pro Serova asi nepracuješ,“ zamumlala jsem a vtiskla jí do ruky svou pistoli. „Střílej po každém, kdo se tu objeví.“

„Cože?! Ne! Vem si to zpátky!“ vykřikla a pokusila se mi zbraň narvat zpět.

„Tak ji alespoň podrž!“ zajecela jsem vztekle a otočila se k ní zády. Nebyla jsem zrovna milá, ale neměla jsem čas jí všechno vysvětlovat.

Uklidnila jsem svoje rozbouřené myšlenky a vydechla. A potom jsem začala tančit. Zaslechla jsem, jak zalapala po dechu. Vzduch se dal do pohybu a kopíroval moje pohyby.

Když se Serovovi muži objevili v uličce, byla jsem připravená. Jedinou myšlenkou jsem vyslala nahromaděnou masu vzduchu proti nim. Oba dva vyletěli do vzduchu a rozplácli se o dům za svými zády.

„Jak mouchy na čelním skle auta,“ ušklíbla jsem se, když se v bezvědomí svezli k zemi.

„J-jsou mrtví?“ vysoukala ze sebe zrzka vyděšeně.

„Bohužel ne,“ řekla jsem a sepnula před sebou ruce. „Dělej,“ pobídla jsem ji. „Musíme přes tu zeď.“

„Ty první.“

„Hele, nemám čas –“

„Věř mi!“ přerušila mě rázně a sepjala ruce stejně jako já.

„Jak chceš,“ zamumlala jsem a vložila nohu do jejích dlaní. Konečky prstů jsem se zachytila okraje zdi a vyškrábala se nahoru. Koutkem oka jsem zachytila pohyb nad hlavou. Vyrasila jsem rukou vpřed v okamžiku, kdy muž na střeše vystřelil z paralyzéro. Vlákno v poryvu vzduchu změnilo směr a jeho část se mu omotala kolem ruky. Vykřikl a zkusil si ho strhnout, ale nedokázal kolem něj omotat prsty. Chvilí se mrskal jako ryba na suchu, než se zhroutil na střechu.

„Taky si to vyzkoušejte, zmetci,“ zasyčela jsem a pohlédla na zrzku. „Tak pojď,“ vyběhla jsem ji naléhavě a natáhla k ní ruku. Ona však o několik kroků couvla a přeměřila si vzdálenost. Než jsem stihla cokoliv udělat, rozběhla se a skočila.

Brada mi spadla a zuby mi takřka zazvonily o zem jako v animovaných seriálech, když lehce jako kočka dopadla vedle mě na všechny čtyři a okamžitě seskočila na druhou stranu.

„Pěkný trik,“ zahuhlala jsem, sotva jsem znovu našla řeč, a sklouzla jsem ze zdi za ní.

„Ty mi to můžeš vysvětlit, že jo?“ zeptala se a v očích se jí objevila neskrývaná naděje. „To, co umím.“

Nadechla jsem se a otevřela pusou. Pak jsem ji však zase zavřela a zavrtěla hlavou. „Jasně. Ale až nám nepůjdou po krku, dobře?“ navrhla jsem a vzala si od ní zpátky svou zbraň.

Přikývla. Zhluboka jsem se nadechla a vyrasila k hlavní ulici přímo před námi. Nastal čas zmizet. Snažit se všechno pochopit můžu potom. Byla jsem si jistá, že mě sleduje. Držela se u mě tak blízko, že jsem skoro mohla cítit její dech na krku.

Prodírala jsem se davem a rozhlížela se na všechny strany. Musela jsem se zorientovat a najít cestu pryč. Ruku se zbraní jsem držela pod bundou a snažila se vypadat nenápadně.

„Myslím, že nás sledují,“ zašeptala a zatahala mě za rukáv. Letmo jsem se ohlédla přes rameno a spatřila dva muže v tmavých bundách, kteří se k nám přibližovali.

„Jen klid. V tomhle davu se o nic nepokusí,“ zašeptala jsem, abych ji uklidnila, a vzala ji za ruku. „Jen se drž u mě. Musíme zůstat v pohybu.“

Sotva jsem to však řekla, strnula jsem uprostřed kroku a ona mi nešikovně vrazila do zad. Měla jsem pocit, jako kdyby mě polili ledovou vodou.

Přímo před námi stál Serov. Ledabyly se opíral o lampu na ulici a usmíval se.

„Laylo,“ řekl s naprostým klidem a jistou dávkou pobavení. „Dlouho jsme se neviděli.“

„Ani jsi mi moc nechyběl,“ vysoukala jsem ze sebe.

„To bolí,“ povzdychl si sarkasticky. „Naposledy jsi odjela dost narychlo. Ani jsem se nestačil rozloučit.“

Zrzka vedle mě vyděšeně vyjekla a já se prudce otočila. Muži, kteří nás předtím sledovali, stáli přímo za námi a jeden z nich ji svíral za paži. Pomalu jsem se otočila zpátky k Serovovi. Odlepil se od lampy a zamířil k nám.

„Bude lepší, když mi dáš tu zbraň, co držíš pod bundou.“ Ani jsem se nepohnula a vpíjela se mu očima do tváře. Cosi mě zezadu zatlačilo do zad. Nemusela jsem se otáčet, abych věděla, co to bylo. V duchu jsem proklela lhotejné lidi kolem nás. Nikdo si ani nevšiml toho, co se tu děje.

Serov se postavil těsně přede mě, a aniž by spustil pohled z mého obličeje, sáhl mi pod bundu a vypáčil mi zbraň z ruky. Ani jsem se mu v tom nepokusila zabránit. Hlaveň zarytá v mých žebrech mě přemluvila, abych se chovala rozumně.

Moje pistole zmizela pod jeho bundou tak rychle, že si nikdo nemohl ničeho všimnout. Potom kývl na své muže a ti nás postrčili kupředu. Stále jsem držela zrzku za ruku, takže jsem cítila, jak se třese. Dokonce jsem poznala, že jí srdce buší jako splašené. Asi tak jako mně. Jenže já na rozdíl od ní alespoň věděla, co se děje. Ona do toho nejspíš spadla úplně po hlavě.

Serov šel jen krok před námi, ale pořád se pokradmu ohlížel

a kontroloval nás. Musel být se sebou náramně spokojený. Určitě si právě říkal, jak bylo snadné mě znovu chytit. Tomu se bohužel nedalo moc odporovat. Jenže já ještě neměla v plánu se vzdát.

Kousek od nás zastavila šedá dodávka s tmavými skly. Serov otevřel boční dveře a hlavou nám pokynul, ať jdeme dovnitř. Já se však zastavila na místě a ani jsem se nepohnula. Upřela jsem na něj rozzuřený pohled, až jsem ucítila, jak mi cuká tvář. Klidně se mi podíval do očí a ušklíbl se.

„Jestli si myslíš, že ti lidé tady kolem mi zabrání, abych tě donutil udělat, co chci, tak se pleteš. Byli bychom pryč dřív, než by se kdokoli vzpamatoval.“

„Mě nevyděsíš, Serove. Už nejsem ta samá holka, cos honil po ulicích Jersey,“ odsekla jsem mu tvrdě.

„S tím počítám.“ Krátce pohledem zalétl k muži, který stál za mnou. V tu chvíli mi cosi ostrého proniklo bundou a zabodlo se mi to do paže. Okamžitě jsem uskočila do strany a prudce se otočila.

Jeden z mužů na mě pořád mířil zbraní, zatímco druhý v ruce držel malou injekční stříkačku. Zaskřípala jsem zuby a ohnala se po něm pěstí. Moje rána však pozbyla síly i rychlosti a on ji lehce zablokoval.

Cítila jsem, jak moje svaly najednou vypovídají poslušnost, a začala se mi motat hlava. Potřásla jsem s ní, abych se zbavila mlhy, která blokovala moje myšlenky, ale vůbec to nepomohlo.

Zapotácela jsem se a udělala krok vzad. Serov do mě jen ledabyle strčil a já se rozplácla do čekající dodávky. Chvilku nato vedle mě přistála zrzka. Dveře se zavřely a nás pohltilo šero.

„Au,“ zaskuhrala jsem a pokusila se posadit. Sotva jsem se však dokázala nadzvednout na rukou. Měla jsem dojem, jako kdybych vážila stokrát víc. Ať mi dali cokoli, bylo to silný. Jediný důvod, proč jsem ještě byla při vědomí, byl ten, že mi nejspíš nestihli píchnout plnou dávku, než jsem se jim vytrhla. Tuhle jejich taktiku se sedativy jsem nesnášela úplně stejně jako paralyzéry.

„Co... co je ti?“ zeptala se zrzka, když se dodávka rozjela.

Zavrtěla jsem hlavou a znovu jsem se pokusila posadit. Nakonec jsem to vzdala, převalila se na záda a zůstala zírat na kovový strop nad svou hlavou.

Přesunula se a za ruce mě vytáhla do sedu. Byla jsem jako hadrová panenka. V tu chvíli mi na tváři přistála její dlaň a probírala mě.

„Au!“ zopakovala jsem znova, zvedla ruku a otřela si do rukávu krev z roztrženého rtu. Musela jsem se do něj udeřit, jak jsem si ustlala na podlaze dodávky. „To bylo za co?“ zeptala jsem se zpomalene a pokusila se na ni zaostřit. Viděla jsem ji tolikrát, že jsem nevěděla, na kterou se zaměřit. Nakonec jsem vybrala tu prostřední.

„Za to, že jsem kvůli tobě v průšvihů!“ řekla zlostně. Její strach vystřídal vztek způsobený panikou a bezmocí. Ten stav jsem znala moc dobře.

„Jak to?“ zamumlala jsem. „Sledovali tebe. A ty mě.“

„Neměli důvod mě sledovat! Šli po tobě!“

„Jo. Jenže o mně nevěděli. Jen tam na mě čekali. To ty jsi k sobě upoutala jejich pozornost. Šmejdila jsi tady už od rána.“

„Jak to víš?“ zeptala se šokovaně, zatímco z ní zlost pomalu vyprchávala.

Opřela jsem se unaveně o bok dodávky a na chvíli zavřela oči. Chtělo se mi spát.

„Jak víš, že jsem tam už byla?“ zopakovala ostře a zatřásla se mnou.

„Slyšela jsem je o tobě mluvit,“ odpověděla jsem malátně. „Sledovali tu ulici z auta a ze střechy. Pak jsem tě uviděla dole na chodníku. Podívala ses přímo na mě, jako kdybys věděla, že tam jsem. Já jsem tě chtěla sledovat, ale ty jsi mě našla první.“

„Kdo vlastně jsi?“

„Layla.“

Chvíli se na mě dívala, ale pak se odplazila na druhou stranu dodávky, přitáhla si kolena k hrudi a pevně je objala. Věděla jsem, že bych se jí měla na něco zeptat, ale kašovitá hmota, v kterou se pod

vlivem omamných látek proměnil můj mozek, nebyla schopná logicky uvažovat.

„A ty?“ vysoukala jsem ze sebe nakonec, abych neusnula. Potřebovala jsem se vzpamatovat.

„Cože?“ zeptala se zmateně a podívala se na mě. Dobrou zprávou bylo, že jsem ji viděla už jen jednou.

„Tvé jméno.“

Zaváhala. „Kate.“

„Kate jak dál?“

„Nijak. Nikdy jsem nad svým příjmením neuvažovala.“

„He?“ vypadlo ze mě inteligentně.

Kysele se ušklíbla. „Do patnácti jsem byla v děcáku. Tam mi říkali Amy Brightová, ale když jsem odtamtud vypadla, změnila jsem si jméno.“

„Co jsi dělala na té ulici, Kate?“ zeptala jsem se po chvíli, když se mi podařilo vydolovat další smysluplnou myšlenku.

„Někoho jsem hledala.“ Nervózně si rukou prohrábla krátké vlasy a pokračovala: „Asi to bude znít divně, ale posledních pár dní mám takové... představy.“

Zmohla jsem se pouze na zvednutí obočí. Bezradně rozhodila rukama a pokračovala: „Těžko se to vysvětluje. Zničehonic dostanu pocit, jako kdybych byla úplně někde jinde. Vidím různá místa a lidi. A někdy jsem i cítila..., jako kdybych dokázala pohybovat samotnými částicemi vzduchu! Až dneska jsem pochopila, že to děláš ty.“

„Já?“ zeptala jsem se zmateně. Přikývla a zadívala se mi přímo do očí. Z její tváře jsem vyčetla, že tím, co říká, si je naprosto jistá.

„Měla jsi pravdu. Procházela jsem tou ulicí už poněkolikáté. Před pár dny jsem v jedné z těch představ viděla krám s elektronikou, co tam je. Druhý den jsem se v novinách dočetla, že ho někdo vykradl. Muse-la jsem přijet. A když jsem byla tady, tak jsem najednou viděla samu sebe, jako kdybych se na sebe dívala odněkud shora. Vzhlédla jsem a... uviděla tebe. Vždycky jsi to byla ty. V okamžiku, když jsi udělala to... to, co umíš, jsem viděla tvýma očima a dokázala tě vyčítit.“

„To nedává moc smysl.“

Pokrčila rameny. „Já vím. Jenže... když jsem tyhle představy měla poprvé, bylo mi dvanáct. Po většinu času jsem skoro nic neviděla. Jen červenou mlhu. Ale slyšela jsem lidi, jak na sebe pokřikují. Nedokázala jsem se toho zbavit. A potom jsem měla pocit, jako kdybych umírala. Vyděsilo mě to. Schovala jsem se na půdě dětského domova a nevylezla odtamtud dva dny. Ani bych to nedokázala. Bylo mi hrozně špatně a cítila jsem se slabá. Všechno mě bolelo.“

„Krvácela jsi z očí, nosu a úst,“ řekla jsem, jako kdyby to byl jasný fakt.

S pusou dokořán přikývla. „Jak to víš?“

„Taky jsem si tím prošla,“ pokrčila jsem rameny, jako kdyby to bylo normální. Asi jako neštovice. Každý si jimi jednou projde.

„A z uší? Tekla ti krev taky z uší?“ vysoukala ze sebe příškrčeným hlasem.

„To ne,“ řekla jsem a znovu si ji prohlédla. Jestli jsem usuzovala správně, musela být o něco starší než já. Přesto měla dětské rysy a celkově působila hrozně křehce. To všechno ve mně vyvolalo pocit, že ji musím za každou cenu ochránit.

„Dostanu tě odsud,“ slíbila jsem a pokusila se povzbudivě usmát. Moc se mi to ale asi nepovedlo. „Musíš mi jen slíbit, že neuvěříš ničemu, co se ti tihle muži pokusí namluvit.“

„Posledních pár let jsem žila na ulici a starala se o sebe sama. Neuvěřím jen tak někomu,“ odvětila.

„Mně jsi ale uvěřila. Už v té uličce. Pomohla jsi mi, i když jsem ještě vteřinu předtím na tebe mířila zbraní. Proč?“

„Možná proto, že jsem měla pocit, jako kdybych tě znala už dávno. Víím, co dokážeš. Jsi... jako já,“ vysoukala ze sebe váhavě. „Jsi jiná.“

„Ani nevíš jak,“ přikývla jsem a zavřela oči. Vnímala jsem, jak se pod námi dodávka chvěje. Náš řidič evidentně nikam nespěchal. Znovu jsem zamrkala a rozhlédla se. Zadní dveře byly pevně svařené, takže by se nedaly otevřít, ani kdybych proti nim vyslala hodně silný proud vzduchu. V takhle uzavřeném prostoru bych ale stejně

nebyla schopná vytvořit dostatečný tlak. Tahle plechovka byla zřejmě navržena přímo pro mě.

Zadávala jsem se na druhé dveře a zapátrala po něčem, čím by se daly otevřít. Marně. Evidentně to šlo pouze zvenku. Takže jsem musela počkat, až nám někdo otevře. Co kdybych na ně zaútočila v okamžiku, kdy nás budou chtít dostat ven? Jenže to by taky mohlo být pozdě. Co Serovovi zabrání, aby nás odvezl přímo ke Guntegovi?

Nic. To byl ten problém.

Jak jsme projížděli temnými ulicemi, dopadalo do auta malým okýnkem ve střeše střídavě světlo z pouličních lamp. Jedině díky tomu jsme uvnitř neseděly v naprosté tmě. Připomnělo mi to místo, kde jsem strávila několik dní bez jídla a vody, a zachvěla jsem se. To byla zkušenost, kterou jsem už nikdy nechtěla zažít.

„Okno,“ zamumlala jsem napůl nepřítomně.

Kate vzhledla a zavrtěla hlavou. „Je moc malé.“

Zkoumavě jsem se na ni zadávala. Opravdu byla drobná, ale ne zas tak moc. Okýnko bylo ale jedinou slabinou, kterou jsem v tu chvíli dokázala najít. S obtížemi jsem se vyškrábala na nohy a pohlédla jím na hvězdy, jež přes osvětlení města byly sotva vidět.

„Za pokus nic nedám,“ řekla jsem spíš sama pro sebe, sehnula se a vyhrnula si nohavici. Z pouzdra jsem vytáhla velký nůž a pevně ho sevřela v dlani. Hele, vy jste si fakt mysleli, že nemám něco jako záložní plán pro všechny případy? To se mě dotklo.

Kate vytřeštila oči na zbraň v mé ruce, ale nic neřekla. Odhodlaně jsem se postavila přímo pod okno a vši silou do něj udeřila spodní stranou rukojeti. Na skle se však neobjevila ani prasklinka.

„Do háje,“ zaklela jsem a udeřila do něj znovu a znovu, až mi brněla celá paže. Na okně však nezůstal ani škrábanec.

No jasně. Bylo neprůstřelný. Serov byl tak hodný, že mě tu nenechal sedět potmě, ale ubezpečil se, že tudy se ven nedostanu.

Podrážděně jsem zasyčela a nůž zase schovala.

„Kam nás vezou?“ ozvala se Kate, když jsem se k ničemu dalšímu neměla.

„To radši nechci vědět,“ utrousila jsem. Její apatie mě začínala dožírat. Já bych nedokázala jen tak sedět a čekat, i kdyby to mělo znamenat, že se rozběhnu přímo proti stěně dodávky a pokusím se ji prorazit hlavou.

Já vím. To by byla pěkná hloupost, ale něco do sebe to mělo. Pří-
nejmenším bych rozhoupala to blbý auto.

„To je ono,“ zamumlala jsem a vrhla se ke Kate. „Dělej. Vstávej!“

„Co je? Co chceš dělat?“

„Rozhoupeme to auto.“

„Cože?!“ vyjekla překvapeně a vytřeštila oči.

„Rozhoupeme ho,“ zopakovala jsem s ledovým klidem. „Musíme je zastavit za každou cenu.“

„I za cenu, že se vybouráme?!“

„Jo,“ odvětila jsem. Podívala se na mě jako na blázna.

„Hele, ty i já se od ostatních lišíme. A lišíme se od nich kvůli nim,“ ukázala směrem ke kabině.

„Kvůli nim?“ zeptala se zmateně.

„Jo. Kvůli nim. A hlavně kvůli muži, pro kterého pracují,“ odvětila jsem a podívala se jí přímo do očí. „Slibuju, že ti všechno vysvětlím, ale jestli jim dovolíme, aby nás odvezli tam, kam chtějí, budeme toho obě nadosmrti litovat.“

To, že v mém případě by ta smrt přišla asi velice brzo, jsem jí už raději neřekla.

„Nikdy se nám nepodaří to auto rozhoupat natolik, aby se vybourali,“ namítla.

„Samotným ne,“ ušklíbla jsem se a zacouvala ke stěně. Kate mě váhavě následovala a zády se opřela o kov.

„Řekni kdy,“ zamumlala nejistě.

Zabodla jsem pohled do stěny naproti a začala se soustředit. Prostor se rozdělil na jednotlivé atomy.

„Tohle je divný,“ zamumlala Kate a já si domyslela, že v tuhle chvíli musí cítit to co já. Obrátila jsem svoje myšlenky zpátky k molekulám. Ještě že jsem je nemusela umět všechny pojmenovat, abych

je mohla použít. Přece jen jsem nedostala příležitost dodělat si alespoň střední školu.

„Tři,“ začala jsem pomalu.

„Dva,“ doplnila mě Kate.

„Jedna.“

„TEDŽ!“ vykřikly jsme najednou a vrhly se na druhou stranu nákladního prostoru. A spolu s námi veškerý vzduch, který tam byl.

Vyskočila jsem a plnou parou narazila bokem do kovu. Ucítila jsem, jak mě tlaková vlna přimáčkla ke stěně. Auto se však pouze trošku rozhoupalo a dál nás odváželo kdovíkam.

„Znova,“ řekla jsem neoblomně a vrátila se na původní místo, aniž bych věnovala pozornost naraženým místům na svém těle.

„Tohle nemá cenu,“ posteskla si Kate a zavřela hlavou. Třela si bolavé rameno a snažila se potlačit slzy.

„Já tu konzervu otevřu, i kdybych se ven měla prokousat!“ prohlásila jsem a přichystala se to zkusit znova.

„Počkej si na vhodnou chvíli,“ řekla a znovu se postavila vedle mě. „Počkáme na zatáčku. Auto se nakloní a posune se jeho těžiště.“

„Nevím, jestli tak dlouho udržím soustředění.“

„Mohla bys využít i vzduch venku?“

„Kdyby ano, vysála bych vzduch z kabiny řidiče,“ povzdechla jsem si, zavřela oči a začala se pekelně soustředit. Myšlenkami jsem se upnula pouze na svůj dech a na nic jiného. Všechno kolem jako kdyby se synchronizovalo s tepem mého srdce. Alespoň mi to tak připadalo.

Ve skutečnosti vzduch znehybněl stejně jako já a značně se ochladil. Na rukou mi naskočila husí kůže, zatímco mně bylo stále větší horko. Na čele se mi objevil pot a začal mi stékat po tvářích. Místy byl až nepřirozeně horký. Začal se mi zvedat žaludek, když jsem si uvědomila, co se děje. Silou vůle jsem se donutila na to nemyslet a všechnu pozornost jsem zaměřila na svoje schopnosti. Ruce jsem pomalu odtáhla od těla a čekala.

Varování Kate ke mně dolehlo z obrovské dálky a tak nějak zpomaleně. Pevně jsem stiskla zuby a zavřela oči. Pohnula jsem se vpřed

a spolu se mnou všechno ostatní. Podle překvapeného výkřiku jsem pochopila, že jsem s sebou strhla i Kate.

Odlepila jsem se od země a jako neřízená střela narazila do stěny dodávky. Potom se všechno seběhlo strašně rychle. Auto se naklonilo a převrátilo. Někde zvenku se ozvalo troubení a pak do nás něco narazilo, až se celá dodávka roztočila jako káča. V tu chvíli jsem nevěděla, kde je nahoře a kde dole.

Když věci začnou nabírat spád, mám chuť zatáhnout za ruční brzdu

„Laylo? Laylo! Prosím prober se!“

Ten hlas se ke mně dostal přes všechny odpor mého mozku ho přijmout. Zaskřípala jsem zuby a zavrčela jako podrážděný medvěd. Bolelo mě snad všechno od hlavy až po palce u nohou. Neochotně jsem otevřela oči a zamžourala v šeru na obličej před sebou. Kate se tvářila vyděšeně, ale kromě obří boule na čele a roztrženého rtu vypadala v pořádku.

„Jsi celá?“ zeptala jsem se chraplavým hlasem. V puse jsem měla podivnou chuť. Cosi jakoby sladkého a slaneho zároveň.

„Jsem,“ vypískla přiškrčeným hlasem a rukou se váhavě dotkla mé tváře. „Ale... ale ty...“

„To nic,“ pokusila jsem se ji uklidnit a ušklíbnout se, ale spíš jsem ji ještě víc vyděsila. „Neumřu na to.“

Kate mi pomohla posadit se, sundala si mikinu a začala mi s ní utírat obličej. Na červené látce zůstávaly velké rudé mokré skvrny.

„Připomínáš mi Georgii,“ zamumlala jsem napůl nepřítomně. Musela jsem se asi hodně praštit do hlavy. Potom jsem však její ruku odhodlaně stiskla a odtáhla od svého obličje.

„Budu v pořádku,“ řekla jsem sebevědomě. „Musíme se ale dostat na Třicátou druhou ulici. Je tam podzemní parkoviště. Tam mám motorku.“

„Potřebuješ do nemocnice,“ namítla starostlivě.

„Nevěděli by co se mnou. Lék je u mé motorky. Musíme tam. A zbavit se Serova.“

„Dobře,“ přikývla nejistě a pomohla mi na nohy. Napůl jsem se o ni opřela a zaposlouchala se do okolních zvuků. Venku bylo pěkné pozdvižení. Lidé křičeli, někde houkala siréna a troubilo auto. Doufala jsem, že se při našem manévru nezranil nevinný člověk.

„Potřebuju, abys použila svoje schopnosti,“ obrátila jsem se ke Kate. „V okamžiku, kdy se otevřou dveře, musíš vyskočit ven a utíkat odsud, jak nejrychleji můžeš. Sejdeme se na Třicáté druhé.“

„Ale –“

„Věř mi. Poradím si. Vím, jak s těmi lidmi bojovat,“ řekla jsem pevně a pustila se jí, přičemž jsem ji popostrčila k bočním dveřím, které jsme teď měly nad hlavou, jak celá dodávka zůstala ležet na boku.

Naposledy se na mě podívala, ale moc času na námitky nedostala. V okamžiku, kdy se dveře s trhnutím otevřely, se přikrčila, vyskočila vysoko do vzduchu a zmizela mi z dohledu.

„Chyťte tu holku!“ zařval něčí hlas vztekle. Ušklíbla jsem se a ustoupila co nejdál od otvoru. Kdo jiný by si pro mě měl dojít než Serov? Seskočil dovnitř s připravenou zbraní a tváří rudou vzteky.

„Řekni mi, proč bych tě neměl na místě zastřelit!“ zaječel nepřítelně, zatlačil mě do kouta a přitiskl mi zbraň k čelu. Lhala bych, kdybych řekla, že jsem se vůbec nebála. Ve skutečnosti jsem si nebyla jistá, jak dlouho se ještě udržím na nohou. A nebylo to jen fyzickým vyčerpáním.

„Chyběla bych ti,“ řekla jsem slabým, roztrášeným, ale přesto výsměšným, hlasem.

„To určitě,“ zasyčel podrážděně, chytil mě za rameno a postrčil ke dveřím. „Vylez ven. Jestli se o něco ještě pokusíš, střelím tě do nohy. Uvidíme, jak ti potom půjde utíkat.“

Dva muži, kteří klečeli na převrácené dodávce, mě vytáhli ven a Serov šel hned za mnou. Rychle jsem se rozhlédla, ale než jsem stihla cokoli naplánovat, ucítila jsem zbraň v zádech.

„Drž se u mě,“ zasyčel mi do ucha Serov a postrčil mě k okraji.

„Jste všichni v pořádku?“ ozval se pod námi čísi starostlivý hlas.